

בס"ד

פרשת קרח

חידושים וביאורים על פי הזוהר

הָיָה מָה רָאָה לְשִׁטּוֹת הַזֶּה, אֲלָא עֵינֵי הַטְּעָתוּ, רָאָה שְׁלִשְׁלֹת גְּדוּלָּה עוֹמֶדֶת הִימָנוּ, שְׁמוּאֵל שֶׁשָּׁקוּל כְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, שֶׁנֶּאֱמַר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנֵי וְשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ קֹרְאִים אֵל ה' וְהוּא יַעֲנֵם (תהלים צט:ו): עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע מִשְׁמֵרוֹת עוֹמְדוֹת מִבְּנֵי בְנֵי שְׁכֵלָם מִתְנַבְּאִים בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ (מדרש תנחומא, קורח)

וכן עפ"י האר"י הקדוש, נשמתו של קורח תתקן תיקון שלם ויזכה למדרגת הצדיק באחרית הימים, כנרמז בס"ת צדיק בתמר יפרח (תהלים צב:יג).

קורח היה תלמיד חכם וצדיק, שהצליח לשכנע את ראשי הישיבות, ע"י טיעונים תורניים, צידוקים תירוצים וסברות כיצד גדול הדור, משה רבינו טועה ומטעה ח"ו.

כיצד נולדת מחלוקת וכפירה שכזו בין תלמידי חכמים? שכתוב דְּרָכֶיךָ דְּרָכֵי נָעִם וְכָל נְתִיבוֹתֶיךָ שְׁלֹם (משלי ג:יז)

כיצד התדרדר המצב עד כדי כיליון מוחלט של קורח ועדתו?

אומר משה רבנו בשיא הפרשה וַיִּדְעֶתֶם כִּי נִאֲצִנוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת ה' (במדבר טז:ל), הכפירה מתגלה בשיא עוצמתה! כפירה מוחלטת בתורה שמשה רבנו הוריד מסיני!

צדיק בתמר יפרח

המדרש מביא שקורח הצליח לשכנע מאתים וחמישים ראשי סנהדראות, ראשי כוללים וישיבות, שמשה רבנו לא קיבל את התורה מהקדוש ברוך הוא, אלא בודה אותה מליבו ח"ו.

אמרו חז"ל, חכם גדול היה קורח, ומטועני הארון היה, שנאמר וְלִבִּי קָהָת לֹא נָתַן כִּי עֲבַדְתָּ הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בְּכֹתֶף יִשְׂאוּ (במדבר ז:ט).

קורח טען בפני משה שמצוות ציצית איננה הגיונית, שאם התכלת רצוי כל כך, מדוע פתיל אחד בלבד? נעשה טלית שכולה תכלת.

וכן מובא שקורח ראה ברוח הקודש איך צאצאיו משרתים בבית המקדש, וקרח שִׁפְקָח

סוד המהלוקת

נחזור לנחש, שהחטיא את חוה ואדם, וגרם להם לאכול מעץ הדעת. ברגע האכילה, דעתם נשתבשה, נכנסה הטומאה בתוכם.

הלכלוך הזה שמצוי בדעת, הוא הגורם לכל המחלוקות, אי ההסכמות, סכסוכים, ומריבות בין בני אדם, זוגות, עובד ומעסיק וכדו'. כיצד מסירים מהדעת את הלכלוך, הטומאה והרוע המעוותים הכל?

עפ"י סודות הקבלה, כל אי הסכמה המתעוררת בין שני צדדים, מעידה על כך שהאמת עדיין מכוסה.

על מנת להביא את האמת לגילוי, שני הצדדים מתחילים לקלף את הקליפות ולהסירן ע"י כך שהם מתחילים לחלוק אחד על השני, ולהתווכח, כלומר, מתחיל מאבק בדעת, של המוחין, המאבק בין הצדדים, גורם לקליפה ולטומאה החבויה, להיפרד - כך מתגלה האמת.

מהלוקת לשם שמים

בתקופת בית המקדש השני, לפני החורבן, חכמי ישראל היו לומדים בזוגות. הלל הזקן, שכיהן כנשיא הסנהדרין ושמאי הזקן שכיהן כאב בית הדין, היו הזוג החמישי והאחרון. באותה תקופה ההלכות עברו בעל פה מדור לדור היו

מחלוקות, אך הם לא העלו אותן על הכתב. תלמידיהם התנאים, נחלקו לשתי ישיבות, בית שמאי ובית הלל, ופעלו במשך כמאה שנים עד לחורבן הבית. הם שיצרו את רוב המחלוקות ההלכתיות המופיעות במשנה.

כמאה ועשרים שנים לאחר חורבן הבית, ששה סדרי המשנה נחתמו ונסדרו על ידי רבי יהודה הנשיא, על סמך ההלכות שנשמרו מדורות קודמים, כולל דעותיהם של בית הלל ובית שמאי.

בית הלל ובית שמאי, היו יושבים יום ביומו בבית המדרש וכל רצונם לפצח סוגיות שונות. על כן, הם מתחילים להתווכח, בכוונה תחילה! ובמשך שעות, חולקים זה על דעתו של זה, עם כל הידע הטמון במוחם, וכל זה על מנת לגלות את האמת לאור.

וזהו סוד המחלוקת כשהיא לשם שמים - סופה להתקיים. וכראיה, בית שמאי ובית הלל מחתנים את ילדיהם ומשפחותיהם, מחוץ לכותלי הישיבה.

אך המחלוקת בין קורח למשה רבינו ע"ה, אינה לשם שמים, אלא לשם כבוד אישי ולא כבוד האמת.

כָּל מַחְלֻקַּת שֶׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם,
סוֹפָה לְהִתְקַיֵּם;
וְשֶׁאִינָהּ לְשֵׁם שָׁמַיִם,
אֵין סוֹפָה לְהִתְקַיֵּם.

איזו היא מחלוקת שֶׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם?

זו מַחְלֶקֶת הַלֵּל וְשָׁמַיִ;

וְשָׁאִינָה לְשֵׁם שָׁמַיִם,

זו מַחְלֶקֶת קָרַח וְכָל עֲדָתוֹ: (משנה אבות ה:ז)

כהן ולוי

קורח משבט לוי, חָלַק על מינויו של אהרן לתפקיד כהן גדול, כלומר המחלוקת היא בין לוי לכהן.

הזוהר הקדוש מגלה לנו עומקו של עניין. בבית המקדש לכל אחד תפקיד משלו.

הכהנים אחראים על הקרבת הקורבנות והקטורת, הדלקת המנורה, הכנת לחם הפנים וכו'. הלויים אחראים על השירה, ועל פירוק והרכבת המשכן.

כאשר הלוי עוסק בפירוק המשכן וכליו, עליו לנקוט באמצעי זהירות ותחילה לכסות את כל הכלים בכדי שלא לראות אף אחד מהם, אחרת דינו למיתה בידי שמים, חס ושלוש.

אך הכהנים המשרתים בקודש מותר להם להסתכל בכלי המשכן ולא ימותו. מה ההבדל ביניהם?

עפ"י הזוהר, הקדוש ברוך הוא העניק אופי שונה המבדיל בין כהן ובין לוי, הכהן הוא כנגד עולם המחשבה, העולם הפנימי, העובד בקודש פנימה, ועבודתו נעשית בחשאי ובשקט מוחלט.

לא כן הלוי האחראי על השירה בבית המקדש,

ואכן בסוף המחלוקת, נפרדת הקליפה, הטומאה החזקה שהיתה בלועה בעם ישראל עוד ממצרים וכעת מתגלה ונבלעת באדמה וְתִפְתָּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וְתִבְלַע אֹתָם וְאֶת בְּתִיָּהֶם וְאֶת כָּל הָאָדָם אֲשֶׁר לְקָרַח וְאֶת כָּל הָרִכּוּשׁ (במדבר טז:לב)

שלום בית

כאשר מתגלה מחלוקת בין בני זוג, זה סימן שמתגלה טומאה שהיתה בלועה בדעותיהם של בני הזוג, ועל ידי המחלוקת ביניהם, אם יפעלו בשיקול דעת, יצליחו להפרידה.

על בני הזוג לזכור ולדעת שברגע שהלכלוך הזה יפרד, האהבה ביניהם תחזור ואף תתעצם מאחר והאמת תתגלה. אבל זה בתנאי שבני הזוג לא יסטו מנושא המחלוקת.

לדוגמא, אם חולקים על מקום מגורים, יש להישאר בדיון על נושא זה בלבד, מבלי לערב נושאים שלא שייכים כגון אמא שלו, אן, אבא שלה, או להזכיר נשכחות, או זכרונות לא טובים מהעבר וכו'.

כאשר המחלוקת נשארת במסגרת שלה היא לא תשרוף את כל השדה אלא תהיה תחת שליטה של בני הזוג, דבר שיוליד ויגלה אהבה

בית הלל שורשם בחסד, ובית שמאי שורשם בגבורה. כיום הלכה עפ"י בית הלל, אך לעתיד לבוא כשיתוקן העולם, תגדל מידת הגבורה בעבודת השם, וההלכה תיקבע עפ"י בית שמאי.

עפ"י הזוהר הקדוש, קורח רצה להפך ימין לשמאל ושמאל לימין, שכהן ינהג כלוי, ולוי ינהג ככהן. קורח ניסה להפוך דין לחסד וחסד לדין. אם היו מהפכים את הכוחות, הדבר היה מביא לשינוי ההנהגה בעולם ובכך גורמים לתוהו ובוהו.

כאשר מתחלפים התפקידים בשורשם, נוצר תוהו ובוהו, כמו בחיי המשפחה כאשר הגבר נדמה במעשיו לאישה והאישה נדמית במעשיה לגבר, מתחיל הדין לגבור, עד לחורבן.

הקדוש ברוך הוא כעס כל כך על דברי קורח וְאָכַלָּה אֹתָם כָּרַחַע (במדבר טז:כא) וַיִּהְיוּ הַמִּיתִים בַּמִּגְפָּה אֲרַבְעָה עָשָׂר אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת מִלִּבְד הַמִּיתִים עַל דְּבַר קֶרַח (במדבר יז:יד).

עלינו להיצמד לחוקי השם יתברך, כפי שברא אותנו, בכל דבר ועניין, מכיוון שאופי הדברים, שורשם בעולם הרוחני. וכשנשמור על הסדר והחוקיות שקבע השם, נזכה לפריה ורביה ושפע עצום.

כיצד ממתקים את הדין?

בהרמת קול, ובגלוי, שבכוחה של השירה לכוות את הטומאה, ולהעלות את הקורבנות.

לכן הקדוש ברוך הוא אומר למשה רבנו להסביר ללוויים, שבהתקרבתם לכלי המשכן עליהם לנהוג כפי הכהנים 'בחשאי' ולכסות את הכלים, היפך אופיים.

שִׁמְעוּ נָא בְּנֵי לֵוִי. הִמָּעַט מִכֶּם כִּי הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעֵדַת יִשְׂרָאֵל לְהִקְרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו לְעֹבֵד אֶת עֲבֹדַת מִשְׁכַּן ה' וְלַעֲמֹד לִפְנֵי הָעֵדָה לְשִׁרְתָּם (במדבר טז:ח:ט).

ועל הכהנים נאסר לשתות יין ככתוב יִין וְשִׁכָר אֵל תִּשֶׁת אֹתָהּ וּבְנִיךָ אִתָּךְ בְּבִאכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תָמְתוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם (ויקרא י"ט).

הגבורה והחסד

יין מכניס גבורות למוח, ואופי הגבורה, הרמת קול, כידוע, ומתוך כך מתגלה סוד, זה כנגד זה. ככתוב בגמרא: אמר רבי חייא, רבי אל ירע בְּעִינֶיךָ, יִין נִתֵּן בְּשִׁבְעִים אוֹתִיּוֹת, וְסוּד נִתֵּן בְּשִׁבְעִים אוֹתִיּוֹת, נִכְנָס יִין יֵצֵא סוּד (סנהדרין לח:א) יין ג' 70 וכן סוד, ג' 70.

לעתיד לבוא, זו התקופה שלפני עולם הבא, כלומר, בסוף האלף השישי, מידת הגבורה תגבר על מידת החסד, ובזאת תתמתק הגבורה בשורשה.

שאלת השאלות! כיצד למתק דינים? פרשת השבוע מגלה לנו סוד - הקטורת.

כיום, אין לנו את מעשה הקטורת אבל יש לנו את אמירת פטום הקטורת, פעמיים בשחרית ופעם אחת במנחה, וכתוב בזוהר, שהקדוש ברוך הוא לוקח כל מילה ושם בכתר שלו!

שיעור עכ"י הקבלה

וְכַחֲתַעֲשֶׂה לָהֶם לְטָהָרָם הַזֶּה עָלֵיהֶם מִי חֲטָאת וְהִעֲבִירוּ תַעַר עַל־כָּל־בְּשָׂרָם וְכִבְּסוּ בַגְדֵיהֶם וְהִטָּהְרוּ (במדבר יז:ז) משה רבנו קיבל ציווי לגלח את הלווים, כל שיערות ראשם וגופם. אשת קורח לעגה לבעלה המגולח והסיתה אותו נגד משה רבינו.

לעומתה, אשת און בן פלת גילתה שיערות ראשה ובכך הצילה את בעלה מהמחלוקת. אָמַר רַב, אֲוֹן בֶּן פֶּלֶת אֲשֶׁתּוֹ הִצִּילָתוֹ, אָמַר לָהּ: וּמָה אַעֲשֶׂה? הֲרִי נִשְׁבַּעְתִּי לָלֶכֶת עִם קֶרַח. אָמְרָה לוֹ: סִמּוֹךְ עָלַי, הִשְׁקָתָה אוֹתוֹ יַיִן וְנִגְרַדְסָה, וְהִיא עֲצָמָה נִעְמָדָה בְּפֶתַח הָאֹהֶל וְהִסִּירָה אֶת כְּסוּי רֹאשָׁהּ, וְכָל אֵלֶּה שֶׁבָּאוּ לִקְרֹא לְאֲוֹן בֶּן פֶּלֶת, כְּשֶׁרָאוּ אִשָּׁה מְגֻלָּת שֶׁעַר חֲזָרוּ לְאַחֲרֵיהֶם וְכָךְ נִצֵּל אֲוֹן.

(סנהדרין קט)

שיעור מלשון שיעור, מידה.

מידה היא אחת מצורות הביטוי של הנהגת הדין. כדי לקבוע מידה כלשהי, יש להשתמש בדין מדויק, ומכאן שהשיעור בקבלה פירושו דין.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן קַח אֶת הַמִּחָתָה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קֶטֶרֶת וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל הָעֵדָה וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי ה' הַחַל הַנֶּגֶף. וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַיַּעֲצֹר הַמִּגֶּפֶה. (במדבר יז:יא,יג)

הקטורת הינה תרכובת של תבלינים המכונים 'סמנים', תרכיז של חומר, כמעט ללא נוזל, ובהיות התבלין יבש, הוא בגדר 'דין'.

הקטורת הייתה מעשה של הקטרה, שריפה, של כמות מסוימת של הסמנים, בתוך כלי מיוחד כפ או בוך, שהכהן מניח על גבי המזבח, סמוך למנורה ולשולחן שעליו היה לחם הפנים, בסמוך לקודש הקודשים, ומקטירים.

המילה 'קטורת' פרושה 'קשירה', הקטורת היתה קושרת את העולם הגשמי עם העולם הרוחני, יוצרת חיבור בין כל העולמות ומכפרת על העוונות. ממתקת את הדינים שלא הצליחו למתק על מזבח החיצון שעליו היו מקריבים קורבנות.

הזוהר מסביר, כאשר אדם עובר עבירה הוא מפריד את האות ה' האחרונה בשם השם, וכאשר מקטיר קטורת הוא קושר ומחבר אותה בחזרה לאות ו' ונשלם שם השם.

על כך נאמר חזרה בתשובה. תשובה פרושה תשוב-ה' למקומה כבתחילה. וע"י הקטורת

פשוטה שהקדוש ברוך הוא קיים ומשגיח ומחיה את עולמו.

הלוי, שהוא כאמור מצד הגבורה, אסור שיגביר את הדין, ולפיכך צווה לגלח את כל שיערותיו. לעומתו, הכהן מגדל את זקנו וְזָקֵן אֶהְיֶה שִׁירָד על פי מִדּוּתָיו (תהלים קלג:ב)

שורש הלשון הרע

שלושת הפרשות, בְּהַעֲלֹתָּ, שְׁלַח לָךְ וקִרְחַ עוסקות בלשון הרע. לשון הרע שדיברה מרים, לשון הרע של המרגלים על ארץ ישראל והקדוש ברוך הוא, ולשון הרע על משה רבינו ע"ה.

קורח בימינו

היכן השורש לכך? השורש הוא בגן עדן. לאדם הראשון היתה האישה היפה ביותר בעולם, חוה, ולנחש היתה האישה המכוערת ביותר בעולם, היא ה"ל". הנחש חמד את חוה, לכן ניגש לפתות אותה ובתוך כך, דיבר לשון הרע על הקב"ה.

קורח, אותיות קִירְחַ. אותיות קִירְחַ. על ידי מחלוקת אדם נשאר קירח מכאן ומכאן. קורח בימינו, הוא אדם המעורר מחלוקת שלא לשם שמים. מפלג ומפולג. לכן יש להימנע ממחלוקת ולהתרחק מלשון הרע בכל מחיר, במיוחד בבתי כנסיות ובתי מדרשות.

לאחר מכן, יוסף הצדיק ואחיו. בפרשת וישב וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבָתָם רָעָה אֶל אֲבִיהֶם (בראשית לז:ב) יוסף דיבר לשון הרע על האחים.

קורח, אותיות חוקר, כלומר, אדם החוקר את התורה הקדושה, על ידי שכל והגיון, מגיע לכפירה ר"ל! החוקר מאמין בהוכחות גשמיות בלבד, כל עוד לא ראו עיניו דבר כלשהו, מבחינתו - אינו קיים.

כאשר האחים ירדו למצריים יוסף מאשים אותם מְרַגְלִים אַתֶּם לְרֹאזֹת אֶת עֲרֹזֹת הָאָרֶץ בְּאֶתְּם (בראשית מב:ט) האחים עונים ואומרים כִּלְנֵנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד נִחְנֶנוּ בְּנֵים אֲנִיחֵנוּ לֹא הָיוּ עֹבְדֵיךָ מְרַגְלִים (בראשית מב:יא)

ובכן, התורה הקדושה, אינה פילוסופיה, או פסיכולוגיה ולא ניתנה לשם סגולה, אלא תורת נצח היא, תורה אלוקית שניתנה משמים גם אם לא נבין בעומקה.

יוסף רמז לאחים "אתם תתגלגלו במרגלים" ואתם עלולים ליפול בדיבור לשון הרע כמו שאני חטאתי. ואם תחזרו בתשובה תינצלו.

משה רבנו מסמל את ההיפך מהחוקר, הוא מסמל את האמונה, בלי הוכחות, אמונה

אשת חיל

אִשְׁת־חֵיל, מִי יִמְצָא וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה
(משלי לא:י) אמרו חז"ל בְּזָכוֹת נָשִׁים צְדָקָנִיּוֹת נִגְאָלוּ
וּבְזָכוֹת נָשִׁים צְדָקָנִיּוֹת נִגְאָל (סוטה יא:ב)

הנקבה בעולם הרוחני נקראת עניה ודלה, עניות רוחנית גדולה בקרבה, נאמר עליה **וְגִלְיָהּ יִרְדּוֹת מָוֶת** (משלי ה:ה) שבכל לילה אינה ישנה, אלא יורדת לעולם החושך, לעולם הטומאה, לתוך פיו של הנחש, היכן שנפלו היהלומים בידיו.

ועל זה אומר שלמה המלך **וְתָקַם בְּעוֹד לַיְלָה וְתָתֵן טָרֶף לְבֵיתָהּ** (משלי לא:טו), אוספת את הַטָּרֶף, הם היהלומים, הפנינים. ולאחר שנלחמת בנחש כל הלילה, הקדוש ברוך הוא נותן לה את שביקש, וכל התפילות עולות בזכותה.

אִשְׁת־חֵיל היא השכינה, רחל, **וְתָמַת רָחֵל וְתִקְבֶּר בְּדֶרֶךְ אֶפְרָתָה** (בראשית לה:יט) שנקברה לבדה, ועל הנחש נאמר **נָחַשׁ עָלֵי דֶרֶךְ** (בראשית מט:יז) רחל נלחמת בנחש.

הנחש הטיל זוהמה בנקבה, והביאה מוות לעולם, אך גם מביאה חיים לעולם, על ידי חיבור לקדוש ברוך הוא ביראה ואהבה.

אהבת האישה לקדוש ברוך הוא, היא בזכות אמונה פשוטה, אמיתית ועמוקה, ועל כן בְּזָכוֹת נָשִׁים צְדָקָנִיּוֹת נִגְאָל כ"ה.

לבלתי ידח מִמֶּנּוּ נָדָח

סוד המחלוקת מגלה רבות על הדור האחרון. כידוע, ששת אלפים שנים נגזרו על העולם לתיקון חטא אדם הראשון. אבל זה בכללות. מה עם הפרטות? מה עם תיקונו של כל אחד ואחד? ואיך הפרטות שייכת בכללות?

כעת בדור האחרון, הקדוש ברוך הוא מעוניין לזרז ולסיים את כלל התיקונים לקראת האלף השביעי, עולם הבא.

כפי שאנו לומדים בקבלה ובפרט בשער הגלגולים, שכתב המהרח"ו זצוק"ל מפי האר"י הקדוש, ישנם גלגולים מסוגים שונים ומורכבים. כל אחד ועניינו. לפיכך, כל הניצוצות יבואו על תיקונם. ככתוב **לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נָדָח** (שמואל ב יד:יד)

יש שמתגלגלים כדי לתקן חטאתם מגלגול קודם. ויש צדיקים שסיימו תיקונם, אך מתנדבים להגיע שוב בגלגול, בכדי לסייע לדור וללמד תורה.

יש נשמות של צדיקים שמתעברים בצדיקים לתקופה קצרה, בכדי לסייע במצווה או לזכות במצווה שחסרה להם מגלגולם הקודם.

יש חילוף בין נשמות, וגם שתי נשמות באדם אחד. יש שנענשים בחי (חיה, בהמה או עוף), צומח (עצים וצמחים) או דומם (אבנים) ר"ל ועוברים ייסורים קשים על מנת להזדכך.

וכולנו ערבים זה לזה.

ועל כולנו מוטלת משימה אחת, אם זה בלימוד, וזה בתפילה, זה בלחימה וזה בגמילות חסדים, זה יטה און קשבת וזה ינדב עיצה טובה, כל אחד יסייע בתחום יכולתו למען עם ישראל ויניח לכל יהודי לבצע את תיקונו על צד הטוב ביותר.

וכל מי שנפשו חפצה לעלות על המרכבה של הקדושה, לפני שיהיה מאוחר, ימהר לעשות תשובה וחרטה מעומק הלב, יזרז עצמו במצוות עשה וימנע בכל כוחו ממצוות לא תעשה, יעשה, ילמד מוסר ותוכחה ויתקן מידותיו, ונזכה כולנו להיות כצדיקים וכמלאכים בעיני השם יתברך, ונזכה כולנו לגאולה שלמה בבאכ"ה.

רבי יהודה פתיה זצ"ל, הקדיש חייו ללימוד שמות קודש ומלאכים, בכדי לתקן ולהעלות הנשמות לגיהנום לסיום תיקונן.

בספרו, מתאר לפרטי פרטים, את שסיפרו לו הרוחות על עונשם בכף הקלע, ועל מנת לברוח מהמשחיתים המכים אותם ללא לאות, הם מתחבאים בעולמנו ומסתובבים סביבנו, ויש להם רשות להיכנס לגוף של אדם רשע או שעבר עבירה חמורה וגורמים לו ייסורים קשים ואינם מוכנים לצאת מפחד המשחיתים, שלא נדע (רוחות מספרות).

הכא במאי עסקינן

בימינו, נראה בבירור כי הגענו לגמר התיקונים, אנשים נחשפים במעשיהם, נענשים, נשפטים ונחבלים. יש שנלחמים על יישוב הארץ בכל כוחם, יש שכל עסקינן בלימוד תורה וללמדה, יש שנלחמים ללא הרף בקליפות, ויש שעוברים יסורים נוראיים ר"ל, אלו מתווכחים עם אלו ללא לאות, כיוון שכל אחד שואף כבר לסיום תיקונו, והכל מאת השם יתברך.

ומה בין הפרטות והכללות?

כפי שכל אחד דואג לגופו ולאיבריו, שיתפקדו בשלמות, כך אנו, כל עם ישראל איברים של אותה נשמה, המתפקדת כגוף אחד. ובאמת באמת, בתוך כל יהודי, קיימת אהבה רבה לאחיו. שכן כולנו חֵלֶק אֱלֹהִים מְמַעַל (איוב לא:ב)